

Evenimentele din prezent îl oboseau, la fel și amintirile din trecut.

— Doar dacă, mă întreb...

— Da?

— Așa cum m-am tot întrebat în toți acești ani, Charles, dacă una ca ea poate fi distrusă vreodată cu adevărat.

New York Times
Necrolog

A murit, la vârsta de 105 ani,
filantropul și filozoful
LAWRENCE VAN ALLEN

Lawrence Winslow Van Alen, profesor de istorie și lingvistică la Universitatea din Veneția, a decedat noaptea trecută în reședința sa din Riverside Drive, Manhattan, la vârsta de 105 ani. Moartea lui a fost confirmată de medicul său curant, Patricia Hazard. Cauza decesului a fost vârsta înaintată.

Profesorul Van Alen a fost unul dintre urmașii lui William Henry Van Alen, cunoscut drept Comodorul, un simbol american și unul dintre cei mai bogați oameni din Epoca de Aur a Americii, a cărui avere a fost creată de pe urma afacerilor cu vapoare cu aburi, căi ferate, investiții private și intermediieri financiare. Familia Van Alen a creat New York Central Railroad Line și ceea ce acum se numește Grand Central Terminal. Trustul caritabil al familiei, Fundația Van Alen, a fost o piatră de temelie la dezvoltarea Muzeului Metropolitan de Artă, Operei Metropolitane, New York City Ballet și Băncii de Sânge din New York.

În urma lui Lawrence Van Alen a rămas fiica sa, Allegra Van Alen Chase, care este în comă din 1992, și nepoata sa, Schuyler Van Alen.

UNU *Schuyler*

*N*u avusese timp să jelească. De când se întorsese la New York, după asasinarea lui Lawrence în Rio (mușamalizată de Comisie printr-un necrolog corespunzător publicat în *Times*), Schuyler Van Alen fusese într-o fugă continuă. Nu avusese odihnă. Nu avusese răgaz. Un an de mișcare neîntreruptă, cu un pas înaintea *Venatorilor* care o urmăreau. Un zbor la Buenos Aires, urmat de unul în Dubai. O noapte albă într-un hostel din Amsterdam, urmată de o alta într-un pat supraetajat într-o sală de teatru din Bruges.

Își sărbătorise cea de-a șaisprezecea aniversare la bordul unui tren transsiberian — petrecând cu un nes apos și câteva prăjiturile rusești sfărâmicioase. Într-un fel sau altul, cel mai bun prieten al ei, Oliver Hazard-Perry, găsisese o lumânare pe care s-o înfigă într-una din prăjiturelele *suharki*. El își lua slujba de Conduit foarte în serios. Doar grație abilităților de contabil ale lui Oliver reușiseră să tragă

de bani atât de mult timp. Conclavul îi restricționase accesul la grasele conturi Hazard-Perry imediat ce părăsiseră New Yorkul.

Acum era august în Paris și era foarte cald. Ajunseseră aici și descoperiseră că întregul oraș era aproape fantomatic: patiseriile, buticurile și bistrourile aveau obloanele trase, iar proprietarii lor fugiseră pe plajele din nord pentru un concediu de trei săptămâni. Singurii oameni care mai erau prin oraș erau turiștii americani și japonezi, care făceau coadă la fiecare galerie de artă, fiecare grădină din fiecare piață publică, omniprezenți și inevitabili în adidașii lor albi și șepcile de baseball. Dar Schuyler se bucura de prezența lor. Spera ca mulțimile care se mișcau agale să-i ajute, pe ea și Oliver, să-i depisteze mai ușor pe urmăritorii *Venatori*.

Schuyler reușise să se deghizeze schimbându-și trăsăturile fizice, dar orice *mutatio* implica suferințe mari. Nu-i spusese nimic lui Oliver, dar, în ultima vreme, abia dacă mai reușea să-și modifice culoarea ochilor.

Iar acum, după aproape un an, ieșiseră din ascunzătoare. Riscau, dar erau disperați. Traiul fără protecția și înțelepciunea societății lor secrete de vampiri și a grupului select de însoțitori umani le pricinuisese pierderi serioase. Și, deși niciunul dintre ei nu voia să recunoască, se săturaseră să fie mereu pe fugă.

Așa că, deocamdată, Schuyler stătea pe scaunul din spate al unui autobuz, îmbrăcată într-o cămașă albă, închisă până la gât, pantaloni negri și balerini negri cu talpă

de cauciuc. Părul ei brunet era prins în coadă și nu era deloc machiată, cu excepția unui strat subțire de luciu de buze. Intenționa să treacă neobservată și să se amestece prin restul oamenilor care făceau parte din personalul de catering angajat pentru acea seară.

Dar, cu siguranță, cineva avea să o observe. Cu siguranță, cineva va auzi cât de tare-i bate inima, va observa cum răsuflarea-i este întretăiată. Trebuia să se calmeze. Trebuia să se liniștească și să devină organizatoarea de evenimente degajată care pretindea că este. Ani întregi, Schuyler excelase în a trece neobservată. Acum, viața ei depindea de asta.

Autobuzul îi ducea peste un pod la Hôtel Lambert, pe Île Saint-Louis, o mică insulă pe Sena. Hôtel Lambert era cea mai frumoasă casă din cel mai frumos oraș din lume. Cel puțin așa i se părea ei. Deși „casă” era puțin spus. Mai degrabă „castel”, ceva desprins dintr-un basm, cu ziduri masive ce se prelungeau în apă și acoperișuri mansardate străpungând ceața care le învăluia. Pe când era copil, se jucase de-a v-ați ascunselea în grădinile în stil clasic, unde copacii tunși în formă conică o duceau cu gândul la piesele unei table de șah. Își aminti cum puneă în scenă producții imaginare în imensa curte interioară și cum arunca firimituri de pâine găștelor, de pe terasa care dădea spre Sena.

Cum luase viața aia ca pe ceva ce i se cuvenea! În seara asta nu avea să intre pe acel domeniu exclusivist în calitate de invitată, ci de servitoare umilă. Ca un șoarece care

se târăște într-o gaură. Schuyler era agitată și avea nevoie de întreaga ei stăpânire de sine pentru a păstra aparențele. Se temea că în orice moment i-ar putea scăpa un țipăt — era deja așa de agitată, încât nu-și putea opri mâinile din tremurat. Îi vibrau și fluturau în poală ca niște păsări în colivie.

Lângă ea, Oliver arăta foarte bine într-un costum de ospătar, un smoching cu un papion negru de mătase și butoni argintii. Dar era palid pe sub gulerul tip fluture, cu umerii încordați sub o haină care-i era un pic prea mare. Ochii lui căprui erau întunecați și băteau spre gri. Pe fața lui Oliver nu se vedea acea expresie plictisită, goală, care era pe fețele celorlalți. Era vigilent, gata de fugă sau de luptă. Oricine se uita la el cu atenție și-ar fi dat seama.

N-ar trebui să fim aici, se gândi Schuyler. Ce-o fi fost în capul nostru? Riscul e prea mare. Or să ne descopere și or să ne despartă... și apoi... mă rog, restul era prea oribil pentru a și-l imagina.

Transpira abundant pe sub cămașa apretată. Aerul condiționat nu mergea și autobuzul era plin ochi. Își lăsă capul să se rezeme de geam. Lawrence murise de mai bine de un an. Patru sute patruzeci și cinci de zile. Schuyler le ținea socoteala, gândindu-se că poate când va ajunge la un număr magic, nu va mai simți durerea.

Ăsta nu era un joc, deși, câteodată, îl percepea ca pe o versiune suprarealistă și odioasă a jocului cu șoarecele și pisica. Oliver își puse mâna peste a ei pentru a o opri din tremurat. Tremuratul îi apăruse cu câteva luni în urmă,

doar o tresărire slabă la început, dar apoi, curând, își dădu seama că trebuia să se concentreze de fiecare dată când făcea ceva simplu, cum ar fi să ridice o furculiță sau să deschidă un plic.

Știa ce este și nu putea face nimic. Doctorița Pat îi spusese prima oară când fusese la ea la cabinet: era singura *Dimidium Cognato*, prima metisă, și nimeni nu știa cum va reacționa corpul ei omenesc la transformarea în ființă nemuritoare; aveau să apară efecte secundare, obstacole specifice.

Se simți totuși mai bine după ce Oliver o luă de mână. El știa mereu ce trebuie să facă. Depindea de el foarte mult, iar în ultimul an petrecut împreună dragostea ei pentru el crescuse. Îl strânse de mână, împletindu-și degetele cu ale lui. Sângele lui era cel care curgea prin venele ei, gândirea lui rapidă îi adusese salvarea.

Schuyler nu se mai gândea deloc la ceea ce lăsaseră în urmă în New York. Toate deveniseră trecut. Alesese și era împăcată cu alegerea făcută. Își acceptase viața așa cum era. Din când în când îi era tare dor de Bliss, prietena ei, și, mai mult decât orice, voia să ia legătura cu ea, dar asta era exclus. Nimeni nu trebuia să afle unde erau. Nimeni. Nici măcar Bliss.

Poate aveau noroc în seara asta. Până acum avuseseră. Ah, scăpaseră de câteva ori ca prin urechile acului — în seara aceea în Köln, când fugise brusc de o femeie care întrebuse cum ajunge la catedrală. *Illuminata* o dăduse de gol. Schuyler surprinsese strălucirea caldă și imperceptibilă din

amurg, înainte de a o lua la sănătoasa. Deși te deghizai, la un moment dat adevărata ta natură ieșea la iveală.

Nu asta susținuse Anchetatorul în timpul investigației oficiale asupra evenimentelor din Rio? Că poate Schuyler nu era cine se crede că e?

Proscrisă. Fugară. Asta era acum. Cu siguranță nu nepoata îndoliată a lui Lawrence Van Alen.

Nu.

Conform celor stabilite de Conclav, ea era asasina lui.

DOI

Mimi

Ah, ce scârbos! Călcase în ceva dezgustător. Mai mult decât dezgustător. Plescăi sub talpa ei — ceva umed. Orice ar fi, sigur i-a distrus cizmele din piele de ponei. Ce-o fi fost în capul ei când și-a luat cizmele astea într-o misiune de recunoaștere? Mimi Force ridică piciorul și evaluează pagubele. Modelul de zebra era pătat cu ceva maroniu care se scurgea.

Bere? Whisky? Un amestec din toate băuturile ieftine care se vindeau aici? Cine să știe? Pentru a mia oară anul ăsta, se întrebă de ce mama naibii acceptase ea misiunea asta. Era ultima săptămână din august. Ar fi trebuit să se afle pe o plajă din Capri, să se bronzeze și să-și bea al cincilea lichior *limoncello*. Nu să se strecoare pe furiș într-o bombă aflată în mijlocul zonei rurale, undeva între regiunile aride și vechile zone industriale. Mă rog, oriunde s-ar fi aflat, era vorba de un loc adormit și trist, și Mimi abia aștepta să plece de acolo.

— Ce s-a-n întâmplat? întrebă Kingsley Martin, dându-i un ghiont. Te strâng iar pantofii?

— Mă lași în pace? oftă ea, îndepărtându-se de el, arătând astfel limpede că separeul unde se ascundeau era mult prea strâmt pentru amândoi.

O oboseau tachinările lui. Mai ales de când, spre oroa-re-a ei, descoperise că începea să-i placă. Asta era inaccep-tabil. Ea-l *ura* pe Kingsley Martin. După tot ce-i făcuse, nu putea înțelege cum să aibă alte sentimente.

— Păi, și distracția unde e? îi făcu el cu ochiul.

Cel mai enervant lucru la Kingsley — în afară de fap-tul că încercase odată s-o ucidă — era că, pe undeva între urmărirea unei piste pe plajele din Punta del Este sau prin zgârie-norii din Hong Kong, Mimi începuse să-l consi-dere... atrăgător. Era suficient pentru a i se întoarce sto-macul pe dos.

— Haide, Force, relaxează-te! Știi că mă vrei, zise el cu un zâmbet infatuat.

— Ah, Doamne! pufni ea, întorcându-se astfel încât părul ei blond și lung îl biciui direct peste față. S-o crezi tu!

Poate că el era mai puternic și mai rapid decât ea — cel mai puternic din echipa *Venatorilor*, și, în toate sensurile, șeful ei — dar de fapt ea ar trebui să fie la conducere, de-oarece avea un rang mai înalt în ierarhia Conclavului. Dacă adunătura aia de lași mai putea fi numită Conclav.

Kingsley Martin o să aibă o surpriză dacă spera că avea șanse cu ea. Poate că era extrem de drăguț (la naiba cu

înfățișarea de star rock), dar nu conta nicio iotă. Ea nu era interesată, oricât de tare i se accelera pulsul când stătea lângă ea. Ea era sortită altuia.

— Mmm, drăguț. Nu folosești șamponul de la hotelul din aeroport, nu? Asta e ceva de calitate, toarse el ca o pi-sică. Dar ce-l face așa mătăsos și moale, balsamul?

— Mai taci! Mai...

— Stai un pic. Păstrează-ți discursul pentru *after-party*. Văd omul nostru. Ești pregătită? o întrerupse Kingsley cu o voce serioasă acum, controlată.

— Da, răspunse Mimi la fel de serioasă.

Văzu martorul lor, motivul pentru care se aflau de fapt la câțiva kilometri depărtare de Lincoln, Nebraska (asta era! își aminti acum). Un fost membru al unei fraternități, probabil în jur de treizeci de ani, cu început de burtă de bere și o față buhăită de om la vârsta mijlocie. Era genul de bărbat care părea că în liceu jucase pe poziția de fun-daș, dar care se îngrășase apoi stând toată ziua la birou.

— Bine, pentru că n-o să fie ușor, o avertiză Kingsley. OK, băieții îl vor conduce către separeul ăla din colț și noi îl urmărim. Îl confruntăm și pe urmă plecăm. Nimeni nu va observa atâta timp cât nu ne ridicăm. Chelnerița nici nu se va obosi să vină până aici.

Era mai ușor și mai puțin dureros să intri în mintea cuiva în timpul perioadelor de somn activ, dar nu-și per-miteau luxul de a aștepta până când suspectul avea să se lase furat de Moș Ene. Așa că plănuiau să intre nepoftiți în subconștientul lui, fără nicio avertizare și fără considerație.